

Brev till socialminister Lena Hallengren och Folkhälsomyndigheten 2020-08-21

Besöksförbudet var en nödvändighet då det utfärdades 1/4 pga farlig samhällssmitta och för att då skydda våra riskgrupper. Men efter 1/4 ökade ändå smittorna på våra äldreboenden. Anhöriga har fått bära "stämpel" att de skulle vara smittspridarna. De flesta av våra medlemmar är själva riskgrupper och har suttit i karantän/isolering i nu 5 månader.

Besöksförbudet har förlängts i omgångar och detta har skapat oro, ångest, matvägran och depressioner bland riskgrupperna, våra medlemmar och de demenssjuka i samhället.

Regering och Folkhälsomyndigheterna gav kommunerna direktiv att själva sätta riktlinjer för besöksförbuden och detta har tolkats helt olika i landet. Vissa har varit tillmötesgående och skapat "säkra" möten medan andra, alltför många bara skapat mer problem och inte ens tillåtit möten ute i trädgårdarna.

Via förbundes telefonrådgivning bla får vi höra de mest idiotiska berättelser från anhöriga och bla att man nu börjat använda besöksförbudet som ett skäl till att slippa insyn från anhöriga i verksamheterna. En anörig fick vinka till sin mamma på balkongen och såg då att hon var blåslagen i ansiktet. När hon ringde boendet hävdade man sekretess och hon fick inte veta vad som hänt.

Vi har respekt för viruset och vill skydda våra äldre och våra riskgrupper men vi måste också respektera människan och familjerna. Det gör man inte nu utan nu handlar det om "förvaring" och isolering utan framtidshopp och livlina. Detta dör människor av tillslut. Dessutom då vi nu har en minskning och utplaning av smittan. Förr eller senare har man väl tänkt lätta på besöksförbudet? Eller skall det fortsätta med nya förlängningar då det handlar om svaga grupper som inte kan eller orkar kämpa för sin rätt eller sin situation. Dessa människor kan inte "ställa krav" som idrottsutövarna eller kulturutövarna, och då är det enkelt att bara "glömma" bort dem.

De personer som bor på boendena är hyresgäster. De hyr sin privata bostad men har särskilda behov som tillgodoses av personal anställda i kommuner eller av privata aktörer. Detta kan liknas med personer som bor i andra hyresfastigheter och då med insatser av hemtjänsten. Där har man inte haft besöksförbud, anhöriga har kunnat vara behjälpliga och närvarande men med skydd och avstånd. Här har inte smittspridningen varit värre än på särskilda boenden, tvärtom och det visar ju siffror svart på vitt.

Demensförbundet tillika läkare, jurister m fl anser nu att man nått vägs ände och det är dags att politikerna och Folkhälomyndigheterna lyssnar och tar till sig av anhörigas berättelser. Vi går emot en höst och vinter och det innebär att möten utomhus blir svårare.

Demensförbundet kräver nu att regering och FHM lättar på besöksförbudet inom äldreomsorgen snarast möjligt. Att man tillåter besök i hyresgästernas privata bostad, och att verksamheterna tillhandahåller handskar, munskydd och handsprit. Det handlar om rätten till ett värdigt liv och allas mänskliga rättigheter.

Citerar Barbro Westerholm :

-För åsrika människor på boendena är det livskvaliteten som är viktig, inte livslängden.

Med vänliga hälsningar Carina Lindegren, Vice ordförande i Demensförbundet.